

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronicon Monasterii Bödecensis Ordinis Canonic. Regul.
S. Augustini in Diœcesi Paderbornensi**

Probus, Johannes

Monachij, 1731

VD18 12260568

Caput XII. De virtuosa vita Subditorum prænominati Prioris, & primò de
Fratre Subpriore, qui in servitio Christi semper absque tædio devotus erat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64645)

murum commodiùs duceretur , casu accidit , quod idem malus ex quadam negligentia magna cum velocitate descensum ad terram faceret , præfatumque magistrum operis se minùs custodientem arripiens , eum ad unius stadij spatium ab ædificio (prout à pluribus visum fuerat) eiecit , sed Domino DEO ipsum piè protegente statim quasi in momento absque ulla læsione cunctis eum intuentibus sedere videtur supra murum prædictæ turris. Nulli itaque dubium , quin B. MEINULPHUS volens sui reformandi Monasterij continuare processum , præfatum Magistrum à periculo mortis suâ intercessione præservavit.

C A P U T X I.

Quomodo prædictus Prior more Sanctorum Patrum humiles structuras fieri ordinavit.

Satis etiam præfatum Priorem apud DEUM & homines commendatum facit, quòd quemadmodum sancti Patres in vilibus casulùs habitantes repromissiones sibi factas à longè respiciebant, atque salutabant , ita memoratus Prior ad humilia ædificia erigenda semper inclinatus sursum mente in cœlis fuerat conversatus , & sicut idem Prior in reformatis Monasteriis de lignis factis , quæ circa partes inferiores visitare consueverat , majorem spiritûs fervorem reperit , ita pari modo adinstar eorundem omnem sæcularem apparatus & curiositatem devitans ædificia sui Monasterij ex virgis contexere , lutoque plasmare , & secundum DEUM decenter & devotè inhabitare decrevit , novit enim prudens Prior , quòd magnifica ædificia animi rigorem ad vitæ molliem paulatim soleant inclinare.

C A P U T X I I.

De virtuosa vita Subditorum prænominati Prioris , & primò de Fratre Subpriori , qui in servitio Christi semper absque tadio devotus erat.

Nunc de Discipulis & Subditis memorati Prioris aliqua relatione digna brevi stylo restant referenda. Fuit prædicti Prioris Subditus nomine Daniel singulari probitate perspicuus, qui

D

in

in servitio Christi præ mentis jubilo se semper hilarem exhibebat, raro aut nunquam tedium passus in choro, & quamquam corpore debilis exstiterit, tamen cum chorum ingredientibus prout frequenter primus fuit inventus, corpore vivior, mente purus, dulcissimâ suâ conversatione cunctis amabilis erat, hic in sumendis cibis satis sobrius habebatur. Quodam etiam tempore in Refectorio ad mensam sedens in tantum Divinæ attenderat lectioni, ut lixivium per errorem refectorarij sibi appositum velut bonum potum cum affectu insumeret, postmodum, cum hoc cæteris innotuit factum, & interrogatus quid bibisset? Respondit: *Nescio Frater, scio quia potum habui, quem potavi.* In sacratissima Paschali nocte lectionem legens ita præ gaudio mentis raptus fuit, ut, dum eandem per *tu autem* concluderet, membris omnibus sui corporis penitus relaxatis ad terram lapsus cunctis velut mente alienatus (prout in extasi raptis moris est) apparebat. Ex eo etiam quod prædictus devotus Frater postmodum in tertium Monasterij Priorem electus fuit, idcirco ea, quæ Prioratus sui tempore sub ipso gesta sunt, in sequentibus, ubi de Prælatura ejus agitur, scriptis annotantur.

Alius de prædicti Prioris Fratribus nomine Conradus Nekke spiritu specialiter fervens in opus coaguli longo tempore se exposuit, fidelique studio idem opus studuit adimplere. Hic dum ad Sacerdotium promotus erat, in signum, quia ad tam dignificum Officium Divina ordinatione accessum fecerat, sicut antea devotus fuit, jam Presbyter ordinatus deinceps magis ac magis in devotione profecit; & maximè circa venerabile Altaris Sacramentum singulari devotione trahebatur. Hic etiam DEO dilectus Frater non in hoc contentus esse voluit, quod Religiosis vestibus indutus erat, quod statutis temporibus cum aliis horas cantabat, in quibus pro dolor! plures jam nunc sunt contenti, quorum robur alieni spiritus videlicet maligni ipsis minùs attendentibus consumere non cessant. Sed dictus Frater ad hoc multum contendebat, ut intus in corde Religiosus ac devotus existeret, in tantum enim circa emendationem vitæ suæ fervore ab intus æstuabat, ut hoc extrinsecus in corporis apparatu abscondere non valeret. Tandem cum Domino DEO placitum fuit, ut devotum sibi famulum de miseriis hujus vitæ ad se evocaret, quodam tempore cum matutinas cum cæteris Fratribus psalleret, apostemate

sternate percussus tribus diebus gravi infirmitate laborans finem vitæ devotè terminavit.

Fuit & alius prædicti Prioris subjectus nomine Henricus de Hervordia, qui in fervore devotionis & cordis humilitate præcipuus ædificatoria semper verba dicere consuetus erat, maximè de ortu & extirpatione vitiorum ac remediis eorundem, qui & gaudebat vehementer, quando de talibus materiis cum Fratribus contigerat eum loqui. Prior etiam Monasterij, cùm interdum causâ exercitij graves molestias eidem, ut eò ampliùs in via virtutum proficeret, inferebat, prædictus Frater absque murmure patientiam exhibebat, quàm verò diligenter se circa vitiorum extirpationem, & interiorum recollectionem, quàmque devotè circa passionem Domini & beneficia ipsius exercere solebat, non brevi verbo, ut opinor, possem explicare. Et quid plura referam? sanè exemplarem vitam bonis moribùs plenam velut testamentum posteris reliquit. Itaque quia in juvenili ætate ad virtuosam & devotam vitam sese incurvavit, jam senio confectus apud Regulares Monasterij B. Dionysij in Möllenbeck virtutibus plenus DEO disponente finem vitæ fecit.

Erat & alius Frater Joannes Kilverman unus ex his, qui cum primis Reformatoribus Monasterij B. MEINULPHI in Bödeken transmissus fuit Presbyter senex & devotus, quia specialem gratiam habuit verbum DEI prædicando seminare, iste dum in magna paupertate Monasterium cerneret constitutum, assumptò Sociò sibi deputatò petitionem in prædictæ Reformationis subsidium circumquaque fecit, de qua non parvam pecuniam attulit ad structuram. Contigit etiam, dum in Territorio Comitis de Schwowenberg in quadam villa Glinnten nominata propè Weseram petitionem suam faceret, & ibidem mulierem, ut pro Reformatione Monasterij B. MEINULPHI adjutricem manum porrigeret, precaretur, eadem mulier audiens B. MEINULPHUM nominari cum lætitia mentis prorupit in hæc verba: Dilecte Domine ob honorem B. MEINULPHI libenter munus vobis dabo, nam tribus annis privata visu fui, & consultum mihi erat, ut pro receptione visus Altare B. MEINULPHI (quod apud nos in Ecclesia memoratæ villæ ad honorem ejus constructum est) visitarem, spondi visitare, qua sponsione facta statim hos oculos claros, quos habere me cernitis, per intercessionem B. MEINULPHI recipere promerui.

Prædictus devotus Sacerdos in Missarum celebratione quotidianus habebatur, & cum præ senectute ac corporis debilitate Missas celebrare non potuit, nequaquam tamen concelebrare neglexit, nam omnibus missis, quæ in Monasterio celebrabantur præsentem se exhibens devotis orationibus animum occupabat. Tandem decrepitam ætatem attingens Domino DEO fidelem servum suum ad se vocare disponente gravi infirmitate correptus de vitæ hujus miseriis in Electorum consortium, ut speratur, transmigravit.

C A P U T XIII.

De Simplici obedientia cujusdam Clerici ac piis ejus actibus.

Fuit & unus de Discipulis primorum Reformatorum Monasterij B. MEINULPHI nomine Frater Joannes Probus, qui dum in Clericatum primum ad præfatum Monasterium venerat, cerneretque ibidem pomæria præ nimia vetustate corrupta & deficere, magno cum labore operam ad hoc dedit, & ut pomæria nova suis in locis fierent, prout in præsentiarum cernitur esse factum, quibus perfectis & hoc laboravit, ut prædictis pomæriis nucum hortus jungeretur, & licet prædictus Frater, prout frequenter exterioribus laboribus sub obedientia militans deputatus fuerit, tamen mediis temporibus, quibus hoc poterat, libros ad emendationem vitæ perutiles scribere non neglexit, videlicet Climachum, Excerptumque super Psalmos in tribus partibus ex Beati Augustini quingenis: tandem autem præ senectute dum jam oculi ejus minùs clarè videre cæperunt, Lectionarium integrum cum suo Diurnali de licentia Prælati sui conscribebat, de quibus cum quis legerit, rogat hic qui scripsit, ut eum orationis suæ participem faciat propter DEUM. Quodam etiam tempore cum præfatus Frater, de quo agitur, in cella scribendo sederet, Prior suus superveniens & ad januam ejus pulsans strepitum fecit, Frater verò de intùs scribens ac penitùs ignorans quis ad ejus pulsasset cellam, de sede cum velocitate surgens pulsantem intromisit, & dum Prior intromissus scripturam cerneret, quam exarabat, ultimæ dictionis finalem litteram reperit non completam. At Prior interrogans, cur hanc ultimam litteram dictionem complendò minime